

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

у Львові, вул. Руська ч. 20.

Стрій довільний. Вступ за добровільними датками

I

II

Що в Америці найбільш бо в очі всякого ново-наспілого чужинця — каже далі наш зна-
домий — це видатне пониження загальної ціни
примитку, тобто подешевіння предметів необ-
хідних до життя. Ціни залізниць, трамвайів, кі-
но, театрів де змінювалися; зате подрібні ціни поживи
впали на яких 70 прц. цін з 1929 року, іноді на-
віть більше, як нпр. ціна хліба; впали також ці-
ни одягу і помешкань. Наслідком цього людина
може прохарчуватися і перемешкати за ціну на-
яку третину нижче від ціни сперед кризи. Нас-
лідком цього була можлива також виняток ро-
зриву ціни на деякі товари, як наприклад на кіно

IV.

v.

Кожний поробець на даху цигрів має свою істину, що підлягає нарід не може, мовляв, відокремитися, та що „взаємозалежність“ — закон існування всіх народів. Воно безперечно правдиве, та як усі без винятку інші істини філософії, метафізики, соціальні, економічні — релятивна правда. Релятивна. Вона була правдою вже тисячі років. Дослідники історії відкрили —

VI.

Однако — может быть — не так

Д-р Михайло Коцюба.

Львів, 3. грудня 1931.

Передучора відійшов від нас на вічний спочинок знов один видатний громадський діяч, почесний член УПТ („Рідної Школи“), Т-ва „Сільський Господар“ і почесний член Т-ва „Просвіта“ д-р Михайло Коцюба. Коли інші людські жертви, які ми цього року потували на жалібних сторінках нашої преси, вдаряли по нас жахом, бо це відходили від нас видатні громадяни в силі віку, громадяни, що могли ще дати для нашого життя багато цінного, то а Покійним відійшов у могилу репрезентант старшого покоління, один з ветеранів громадської праці, один з тих, що тепер уже тільки приглядалися у зрівноваженні наслідкам своєї фундаментальної роботи в українському житті.

Пок. д-р Михайло Коцюба уродився 20. листопада 1855 р. у Верчанах, стрийського повіту. Початкову освіту дістав у Дулібах коло Стрия та у Львові. Середню освіту добув у Львові та Дрогобичі. Іспит зрілості зложив у Дрогобичі в 1873 р. Філософічні студії (природничі науки) відбував у Відні під проводом проф. Клявса. Після їх скінчення віддавсь різьб. студіям, спершу в академії в Дублянах, а потім у Hochschule für Bodenkultur у Відні. Потім відбув наукові господарські подорожі по Долішній і Горішній Австрії, по Чехії та Угорщині. У 1885 р. досягнув на краківському університеті ступінь д-ра філософії. По закінченні філософічних студій Покійний віддавсь ще основним студіям медицини, які й покінчив з повним успіхом у 1893 р., коли здобув ступінь доктора медицини. У 1882 до 1886 р. був пок. асистентом при кафедрі зоології у Дублянах. У 1888 р. працював над упорядкуванням збірки зоологічних араків зі Середньої Азії та Камчатки у львівському університеті. За цю свою працю був нагороджений срібною медаллю на гірничо-лікарській та природничій виставі. У 1890 р. працював над впорядкуванням ділових свавців у музею Краківської Академії Наук.

Від 1893 р. був професором сільського господарства та гігієни в державній мужеській учительській семінарії в Станиславові. Там розвивав він широку громадську працю, зокрема на культурно-освітній діяльності. Був головою Т-ва „Українська Бесіда“, членом Надаірної Ради Кредитов. Т-ва „Народній Дім“, основником „Підгірської Спілки“ для збуту свиней, а від 1895 до 1902 головою станиславської філії Т-ва „Просвіта“. У 1902 р. перейшов на сталый побут до Львова в характері професора аналогічної школи у Львові. Від 1910 р. був краєвим інспектором для науки сільського господарства по учительських семінаріях. В часі свого інспектору-

вання влаштував цілу низку всяких курсів сільського господарства (садівництво, огородинство, бджільництво, управа ріллі, плекання тютюну, перерібки овочів, молочарства й кооперації) для учителів народн. шкіл та окружних інспекторів.

Попри свою професійну працю розвивав у Львові велику громадську працю на культурно-освітньому та господарському полі. Покійний був між іншим основником жіночої семінарії УПТ (Рідної Школи) у Львові, в якій і директорував від 1903 до 1909 р. За працю для шкіл УПТ загальні збори в 1909 р. іменували його почесним членом Т-ва. Пізніше Пок. був головою Т-ва „Сільський Господар“ у Львові, а перед тим і потім довгі літа діяльним членом його Головної Управи. Від 1920 до 1924 р. був головою Надаірної Ради Краєвого Союзу Господарських Спілок (теперішнього „Центросоюзу“). Незалежно від того Пок. був від 1902 р. до вибуху світової війни членом Головного Відділу Т-ва „Просвіта“. Він приладив на спілку з д-ром Бриком до друку знаменитий господарський підручник проф. Мічінського п. н. „Взірцевий Господар“, що його видавала „Просвіта“ кількома наплатами. Був одним з організаторів та ініціаторів просвітно-господарського конгресу „Просвіти“ в 1909 р. Покійний то до спілки з д-ром Бриком зредатував славу в нас конгресову книгу, що була звітом з цього конгресу, а яку „Просвіта“ видала друком у 1909 р. В часі великої війни д-ра Коцюбу вивезли були російські війська як закладника міста Львова (від українців) до Києва, де він пробув

УСПІШНИЙ ЛІК

при всілякій простуді віддихових органів та кашлю, який ділає охоронно і є надзвичайної лікувальної вартості, це відомі від 40 літ

Kaisera кармельки
грудні
з 3 ялицями

Правдиві тільки з охоронною маркою „3 ялиці“. Більш як 15.000 нотаріально провірених свідоцтв є незбитим доказом їх доброти.

Дістати можна у всіх аптеках і дрогеріях 928 2-11

до кінця 1917 р. Там працював Покійний у Національному Українському Музею ім. Шевченка з пок. М. Біляшевським.

З наведених коротких дат із життя Покійника видно, що він положив надзвичайні заслуги в розбудові нашого національного життя, особливо в освітньо-культурній та господарській діяльності. Незвичайно чесний, поважний і гідний у приватному та громадському житті, а крім того, імково працездатний, імпонував своєю культурою та енциклопедичним знанням не тільки своїм, але й чужим. Тому не дивно, що все життя тішився загальною пошаною та довірою. За свою громадську працю дістав ще за життя повне признание від свого громадянства у виді найвищих національних відзначень, а саме: почесного членства „Просвіти“, „Рідної Школи“ та „Сільського Господаря“. Нехай-же пам'ять про нього переходить з покоління в покоління.

В. Я. П.

Велике свято Городенщини.

Ювілей 50-літньої громадянської праці д-ра Теофіля Окуневського.

1.

В неділю 27. листопада ц. р. святкувала Городенщина дуже величаво 50-ліття громадянської праці свого довголітнього провідника й організатора, д-ра Теофіля Окуневського. Свято це, з уваги на особу Ювілята, визначного члена нашого народу й одного з провідників українства на Галицькій Землі, мало не узяв який льокальний характер, а вибігло далеко поза межі городенського повіту.

Наш Ювілят ще як ученик коломийської гімназії, враз із своїм братом бл. п. Ярославом, пізнішим визначним письменником і мемуаристом, належав до найвизначніших і найдіяльніших членів гімназійної студ. громади. По maturі перейшли вони оба на віденський університет, де їх побут записався найкращими споминами в студ. т-ві „Січ“.

Скінчивши університет, осів д-р Теофіл Окуневський як кандидат адвокатури у Станиславові, де розвинув живу громадську діяльність, організуючи по селах читальні „Просвіти“, основувши в-місті разом з д-ром Желехівським філію „Просвіти“ й „Руську Бесіду“ та помагаючи при оснуванні першого в Австрії жіночого товариства „Руських Жінок“. Своєю діяльністю здобув собі відразу велику популярність так, що ще як кандидат адвокатури в 30-ім році життя стає послом до галицького сейму, а опісля й до державної ради.

Послухав з перервами аж до розпаду Австрії. Як у сеймі так і в державній раді належав до провідних послів, а своїм політичним дробом з польським графом і побідою з ним став свого часу чи не найпопулярнішою особою серед галицьких українців. У часі посольства на

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 6. ГРУДНЯ 1931.

МИХ РУДНИЦЬКИЙ.

ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

(З нагоди 40-ліття наукової та літературної праці.)

Коли пригадати половину ювілеїв за останніх 10 літ, то В. Щурат міг мати свій уже десятий разів. А все-ж жаль його, як живої інтелігентної людини, на псевдонаукову офіціальщину з рефератами нудними, як учені, що не сказали ніколи нічого нового та атмосферою аудкою, як офіціальне кадило.

В. Щурат зі своїм воружким умом і критичним хистом міг би ще неодноразово сказати в нашій літературі і про нашу літературу, якби... не збаставини. Саме ці пресвоєрідні галицькі обставини рішили, що Щурат після довгих літ опозиції супроти атмосфери, яка панувала й панує доволі філософичної секції Наук Т-ва ім. Шевченка, такі остаточно пішов до Каносси. Не змінивши ні трохи думки про тих, з якими „поєднався“, дав себе зробити академиком і дозволяє випустити Збірник у свою честь, в якому найдете те саме, що в попередніх цього роду: всяку всячину з виїмком спроби критичної характеристики ювілята.

Наукову методу в таких збірниках заступає малоросійська дипломатія: „я хвалю тебе анін, а ти мене завтра“

Щурат мав у собі все життя дві душі, як Франко — поета та критика. Та поетова душа прокидалася в ньому рідко і не стихійно, радше під впливом обфлексій, що варт би написати

ти те або інше. Мабуть з виїмком „Моїх листів“ і доривочних розсипаних лірик (деякі у збірці „Вибір пісень“) усі його поетичні збірки були такою аранжованою працею. Поетів, що були би свідомі своєї мети та засобів, у нас незвичайно мало; все це розтохкані соловії, що поневолі згодом стають графоманами, бо пишучи не питають, чи те, що хотять сказати, не сказали вже інші перед ними і не сказали краще. Щурат належав у нас до критичних виїмків; рефлексія вбивала в нього навіть саму потребу писати; вона надто часто ставила перед ним скептичний запит: „навіщо, для кого?“

Ось одна із головних причин, чому стільки початих ним спроб, як напр. переклади із європейської поезії, залишилося тільки натяками на те, що міг би він зробити.

Імя вченого зеднав собі Щурат теж не грубими томищами матеріалів і причинків. Він ближчий до французької школи, ніж до німецької і задовольняється кількома думками в простій, легкій формі, полишаючи сліпим куркам розпорпувати кинене перед ними зерно. Його критичні праці не дають повного образу його справжньої ерудиції, знавця не тільки рідної, але й європейської літератури. Щурат знає, що цитатами можна осліпити тільки тих, які самі крім цитат нічого в книжках не знаходять. Він любить ходити власними стежками, а навіть заганятись ними в нетрі теорій не завжди таких, яких сам готов би боронити. Як сам раз висловився в розмові, він воліє перегнути палицю в один бік, щоб відтак приневолити інших її випростувати.

Всім відомо, що наші галицькі дослідники літератури старшого покоління не виходили поза призибування фактів, від яких ні овид літературної доби, ні творчість письменника не промислювалася навіть на олім дойової свічки

Кожний причинок Щурата є справжнім причинком, якимсь коментарем для психології даного автора або доби. Чи торкнеться він Шевченка чи Куліша завжди скаже щось нового і цікавого. Чи напише історичну поему на замовлений гонорар чи вршований молитовник чи заспишу статтю в усьому видко знавця мови і людину ознайомлену з новими домаганнями літератури.

Свою всесторонню ерудицію і талант ми Щурат найкраще виявити на двох становищах. Як професор університету або журналіст. Психологія обох цих типів людей зближена; вони щодня популяризують здобутки знання і ачать ся самі, навчаючи інших. Щурат має справжній нерв справжнього публіциста; він залюбки актуалізує навіть наукові проблеми. Як професор літератури він не перемелював би фактів, як студенти можуть найти в кращій формі у книжках, а навчив би того, чого так треба додати, а навчив би того, чого так треба додати.

А так уся діяльність Щурата пішла в бік роками писав він привагидні та патріотичні вірші, замість перекладати європейських поетів, кидав доривочні статті, замість основних студій. А коли став академиком — згадав про інших, що його випередили не маючи на такий титул ніяких даних, кинула іронічну тій на це призначення. Ні він сам ні інші не мали певного вчорашніх принципальних і особистих зорів.

І нині становище Щурата в день ювілея не лекше як автора статті, що не хотів би багато розминутися з правдою кажучи про його заслуги і про ті пружини, що рішають у нас про призначення в такій формі як обставини ювілята

ХОРОНІТЬ ВАШІ ОЧІ
ВАШ НАЙЦІННІШИЙ СКАРП

964 1—3

ВЖИВАЙТЕ ЖАРІВОК
PHILIPS ARGENTA

ОСТАННІ ВІСТІ

ЗМІНИ В ПОЛЬСЬКІМ ГЕН. ШТАБІ.

Шеф польського ген. штабу ген. див. Піскор уступив зі свого становища. Його наслідником іменований д-р. полк. Гонсьоровський, який вже почав урядування. Ген. Піскор буде іменований інспектором армії.

МАРИНКОВИЧ У ПІДСУДСЬКОГО.

3 грудня югославський міністр закордонних справ Маринкович був на 2-год. аудієнції у Підсудського. Присутній був і мін. Залеський.

ТРАМВАЄВА КАТАСТРОФА.

У четвер веч. у Львові на Богданівці зустрілися два трамваї: „8" з „7". Тяжко ранені були 4 подорожні, шибів в обох возах побилися. Керманичі возів вийшли ціло.

НАПАД НА ГРОМ. КАСУ ТА КООПЕРАТИВУ.

СТАНІСЛАВІВ, 4. XII. ПАТ. 8—10 озброєних людей напало в Демні, пов. Жидачів на гром. вартівників, казали їм покласти на землю, а самі забрали касу з 1.800 зол. З української каси забрали теж товари на досі неустійчену суму. Потім грабіжники замкнули вартівників у льокалі та втекли.

АРЕШТУВАЛИ ОБВИНУВАЧЕНИХ У ВБИВСТВІ СТУДЕНТА.

Вилеський прокуратор приказав арештувати Лейбу Залкінда, робітника та Шмуля Вульфін, сина лісового промисловця, яких обвинувачують у вбивстві студ. Вацлавського під час студентських ексцесів. Залкіндові закидають, що перший вдарив каменем студ. Вацлавського, а Вульфін зорганізував бійку, яка обкидала факра, що в'яз раненого Вацлавського. Арештовані відповідатимуть мабуть перед наглим судом. „Наш Пшегльонд" твердить, що Залкінд має незаперечні докази, що тоді як убито Вацлавського був деінде, а Вульфін арештувала поліція за іншу справу, не за студ. ексцеси.

„КУДИ ЙДЕ ПОЛЬЩА?"

Паризький „Ле Капітал", найвпливовіший фін. орган, помістив у політ.-госп. додатку статтю п. з. „Куди йде Польща?" („У на ле Польща?"). Автор, підписаний Х подає три головні крізи в Польщі: політ.-парл., госп.-фін. та моральну. Ця остання найнебезпечніша, бо грізна для нац. єдності. Автор торкається закону в справі адв. статуту в Польщі, справи нагалих судів і безробіття та стверджує, що „незалежність Польщі в перехреснім огні опозиції її санації". Вкінці автор важе, що Франція ігнорує Польщу, так само, як у 1913 р. ігнорувала Росію.

САМОГУБСТВО ЛЬВІВСЬК. СПОРТОВЦЯ.

На Персиківці біля Львова кинувся під поїзд відомий наколесник Ст. Пельц. Причиною самогубства була мабуть нужда.

ПРОЦЕС СЛОВІНСЬКИХ ІРРЕДЕНТИСТІВ У РИМІ.

У Римі розпочався 4. ц. м. великий процес 57 словінців, яким акт обвинувачення закидає, що хотіли відірвати від Італії провінцію Венеція Джулія й прилучити до Югославії. З цією метою приготували збройне повстання й творили тайну військову організацію, яка на випадок війни мала діяти на захід італійської армії. Обвинувачені видавали нелегальні друки, спрямовані проти італійського уряду й виконали низку терористичних актів. За останні чотири роки виконали 30 збройних нападів на фашистських вояків, 13 політичних убивств, 13 підпалив і 8 терористичних замахів. Провідниками протиталійського руху були студенти Ресі і Енцо. Вони заложили тайні товариства „Організація" та „Боротьба", яким італійська влада приписує замах на редакцію „Попольо ді Трієсте". Процес триває кілька днів.

ГІТЛЕР ІДЕ ДО РИМУ.

БЕРЛІН, 3. XII. ПАТ. Тел. Уніон, повідомляє, що Гітлер поїде до Риму, щоб відвідати Муссоліні.

ГАНДІ В ПАРИЖІ ТА РИМІ.

ПАРИЖ, 4. XII. ПАТ. У повороті до Індії з Лондону з конференції Круглого Стола Ганді поступить до Парижа. 5. XII. промовлятиме на аїчу, уладженім інд. середовищем. Засує положення в Індії, яке, на його думку, дуже грізне з причини репресій, які приносиває англ. влада, що зовсім не відповідає офіц. заявам про бажання признати Індії незалежність.

РИМ, 4. XII. ПАТ. Часописи повідомляють, що Ганді летів до Індії, мігав до Рим.

Після процесу 14-ьох.

Чотирьох засуджених внесло касацію.

Підсудні з бобрєцького процесу, що покінчилися перед кільканацятьма днями у Львові, прийняли присуд, за винятком обв. Юрія Дачишина, Зиновія Книша, Миколи Максимюка і Дмитра Вирсти, які внесли до Найвишого Суду касацію. Якщо Найв. Суд візьме під увагу внесену касацію, то цей процес відбудеться вдруге перед Новою Лавою Судів Присяжних.

Берестейський процес.

(34. і 35. день.)

У четвер зізнавав дир. сойм. бюра Дядюш, бувш. шеф військ. „вив'язу" в Кракові та Тернополі. Він заявляє, що тому, що ред. Гекер у „Нашході" напав на письм. Свєрошевського, не пошанивав Беліні-Правомовського (президента Кракова), пос. Голувка та встривав у такі його справи, яких навіть за життя не ялося атакувати — то свідок був думки, що щодо Гекера не обов'язують спец. звичай служби безпеки (задержання в тайні назвища конфідентів). Тому теж свідок стверджує, що ред. Гекер був його постійним інформатором у Кракові. Всі інформації з терену ППС у Кракові давав свідкові Гекер, а ті, що їх свідок діставав від інших, Гекер справляв. Про Дібоа та Цюлкоша Гекер казав, що то смаркачі та т. п. рр. Про Жулавського говорив, що він в проти того, щоб соціялісти мали польський характер, а Мастека називав комуністичним.

Обор. дивується, що вістки про ППС, які є кожному відомі, свідок називає ревеляцією. Св. оправдується, що для нього було це ревеляцією, бо він був молодим шефом безпеки. Обор. пригадує св., що він був засуджений в Грудзьонді. Св.: Так, але я не сидів у Бересті.

Св. Гекер каже, що з Дядюшом говорив як з приятелем, а не як із шефом „вив'язу" та вважав його прихильним для ППС. Ніяких тайн Дядюшові не говорив. Не говорив, що Мастек комуніст. Св. пос. Жулавський каже, що Дядюш у зал. вагоні сказав йому: „Як би я був свинею, то все, що мені сказав Гекер, я оголосив би, та я не свиня".

У п'ятницю переслухували ост. свідків оборони: адв. Гросфельда, посла Рога. Потім відчитано зізнання, зложені в суді свідками, які не могли явитися на розправі. Переслухали друкарських фахівців для справи долучених до процесу як річевих доказів нелегальних друків.

СЛАВЕК ХОТІВ МОНАРХІЇ.

Предсідникові берестейської розправи С. Германовському прислав із Парижа сен. Моц (Визволене) сензаційного листа. В листі м. ін. каже, що після вибору Дашинського маршалом сойму та після упадку кандидатури Бартеля, один із „сметанки" т. зв. „полковників", який нині займає дуже високе становище, сказав м. і. „Ми розбили ендецію, тепер роздаймо лізівцю". Сен. Моц був цікавий, що це значить. Цікавість його заспокоїв Славек, який при обіді сказав, що ви. політика Польщі спрямована так, щоб в Польщі ввести монархію. Доведуть до того так, що зломлять усяку опозицію та заволодіють усією адміністраційною, а навіть сусп. держ. машиною. До того йдуть крок за кроком.

Б. прем. Славек у відповіді заявляє, що сен. Моц. усе те „уроїв" собі.

Український Театр у Львові.

З нагоди першої вистави Українського Театру Кооперативи „Український Театр" у салі театру „Ріжнородностей" („Нар. Дім").

В середу, 2. грудня ц. р., заінавгурував наш найкращий театр низку своїх вистав на сцені театру „Ріжнородностей" в „Народному Домі" пєсою „Пурга". Зазначимо з нагоди цієї другої вистави тільки те, що наші артисти в середу йшли до вершин мистецтва. Публика була заворожена грою. На жаль цієї публіки було за мало.

Досі серед львівської громади була модною спеціальна формулка на виправдування своєї абсентії в нашому театрі, а саме: недостача вигідної салі. Нині цей мотив відпадає. Відпадають теж і інші: Кінець місяця (недостача грошей), старий репертуар, слабкий ансамбль, надто довгий побут у Львові...

Чи треба аж звертатися з покликом до публіки і пригадувати їй таку річ, як обов'язок, яка не повинна би в театрі мати значіння, коли її заступає — приємність? Вистави триватимуть тільки до 7. ц. м. Масовим відвідуванням театру наша громада може бодай раз дати моральне задоволення нашим акторам, що так жертвенно працюють для театрального мистецтва і зуміли довгати його на високий рівень.

М. М.

3 листів до Редакції.

ПРИЧИНОК ДО Т. ЗВ. БОБРЕЦЬКОГО ПРОЦЕСУ.

Вельмиповажаний Пана Редакторе:

В інтересах правди прошу вмістити у Вашому поважному щоденнику салдуюче моє спростування:

П. прокуратор Ліпш. у своїй промові на процесі п. В. Кравців з товаришами, згадуючи премій лист до п. З. Пелєвського, назвав мене „офіційним амбасатором УВО на Італію" (журн. „Час" ч. 66, з 24 листопада ц. р.).

Цим заявляю, що до УВО ніколи не мав чести належати, ані не належу. Як журналіст, не розповідю багатьох українських часописів в Європі й Америці, представляю, де можу, українську громадську думку, як вона виявляється в нашій національній пресі, але на титул жадного „амбасатора" не претендую. До п. Пелєвського писав, як до Головного Редактора „Українського Голосу", що мав мене в Римі за свого кореспондента.

Прошу прийняти запевнення в моїй щирій повазі

Евг. Опацький

Рим, 30. XI. 1931.

3 судової салі.

ПРОЦЕС ДАНЧЕВСЬКОГО І ТОВ. ЗІ СТРИПНИНИ ЗА ДЕРЖ. ЗРАДУ.

Обвинувачені, переслухані по черзі, переважно заперечували закидам акту обвинувачення або відкидали свої зізнання, зложені в поліції.

В другому дні розправи переслухано свідків прокуратора, поліційних функціонерів Вієневського і Радона та пол. комісаря Чезовського, які підтвердили різні обставини з поліційних розшуків і сліств, на що покликувався прокуратор в акті обвинувачення.

Внесок оборони, щоб не переслухувати ані не відчитувати опії ради. Івахова про УВО і ОУН, як це запропонував прокуратор, трибунал відкинув і предсідник відчитав її.

Інші внески оборони і прокуратора трибунал теж відкинув і замкнув доказову стадію процесу. Опісля салдували промови прок. Мостовського та оборонців в такіх черзі: д-р Старосольський, д-р Гонкевич, пос. д-р Біляк та д-р Шутевич.

Пізно вночі запав вердикт присяжних суддів, у якому притакнули вини Андрія Данчевського і Богдана Галайчука, натомість заперчили питання щодо вини обв. Васія Швела, Степана Новицького і Миколи Мельничина.

На підставі цього вердикту трибунал засудив за державну зраду А. Данчевського на п'ятора року тюрми і Б. Галайчука на 14 місяців.

Тому, що зарахували спільний арешт і приговорили частину амністії, Данчевський заїде на днів на волю, а Галайчук за 143 місяці.

ЖАДАЙТЕ
французьких паперів
ДО КУРЕННЯ.

661

9-10

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8 90 00—8 90 50, австрійський долар 7 50 00—7 55 50, чеська корона 0 25 25—0 26 00, австрійський шатінг 1 14 00—1 15 00, румун. лей 0 00 00—0 05 50, французький франк 0 34 80—0 35 00, швейцарський франк 1 73 00—1 73 50, фунт штерлінгів 25 50 00—29 20 00, радянський червонець 0 00—0 00, німецька марка 2 11 45—2 11 50

Срібло: Австрійська корона 0 39 00—0 39 50, 5 австрійських корон 2 15 00—2 20 00, австрійський фалорен 1 10 00—1 15 00, російський рубель 1 40 00—1 66 00, копійки на рубель 0 80 00—0 85 00.

Золото: 20 корон 39 50 00—40 50 00, 20 франків 36 00 00—37 00 00, 20 німецьких марок 00 00 00—00 00 00, 10 російських рублів 51 50 00—52 50 00.

Збіжжя.

Пшениця зимська 24.25—24.75, пшениця жита 22.25—23.75, жито одноціле 25.25—26.50, жито жовте 24.50—24.75, ячмінь броварний 21—23, ячмінь на мазю 16.50—17, овес гал. 22.50—23, овес збіжжя 20.50—21, кукурудза рум. 20—20.50, баробол пром. 3—3.50, фасоль біла 18.50—20.50, фасоль краса 25—26, горох білий 30—32, горох посевний 22—23, бобик 15—18.50, чорна 24.50—25, аїка сіра 22—22.50, сіно прас. 9—10, солома прас. 4.50—5, гречка наст. 17—17.50, гречка м. 18—18.50, льон 37—39, сімь коноп. 33—35, пш. оз. 31—32, крупи греч. 37—38, пш. оз. 42—45, пш. оз. 18.50—19, мак смій 83.50—84.50, конопина 40—45, 180, макухи ж. 25—26.

КРОВЯНИХ НАДЛОТ. 18. 400. 21. 1900.

